

Arrest

nr. 117 683 van 27 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 augustus 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd aan verzoekster betekend op 18 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. MULLENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft de Russische nationaliteit.

Op 1 september 2010 legde verzoekster een aankomstverklaring af bij het gemeentebestuur Hasselt.

Op 30 maart 2011 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 13 juni 2012 legde zij, samen met haar partner, de heer K. C, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op dezelfde dag diende zij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 28 december 2012 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 2 april 2013 werd de wettelijke samenwoonst stopgezet.

Op 29 augustus 2013 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd.

Betrokkene ondertekende op 07.05.2013 een document waarbij bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoonst met de Belgische onderdaan werd stopgezet in onderlinge overeenstemming te Hasselt op 02.04.2013.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene werkzaam is als arbeidster. Het feit dat betrokkene werkt, niet betekent dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar schade zou toebrengen. De leeftijd en gezondheid alsook het diploma in het algemeen hoger onderwijs met afstudeerrichting "internationale Relaties" laat immers toe dat betrokkene ook in haar land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Bij de voorgelegde documenten van inburgering dient er opgemerkt te worden dat betrokkene verplicht is om dit traject te volgen. Hoewel blijkt dat betrokkene verschillende cursussen Nederlandse les heeft gevolgd, dient te worden opgemerkt dat dit basiscursussen betreffen en dat culturele integratie bijgevolg niet van die aard is dat ze een verder verblijf in het Rijk rechtvaardigt.

Aangezien betrokkene er voor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen, aangezien van betrokkene verwacht kan worden dat hij (sic) enige moeite doet om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier kon gefilterd worden, het terugkeren van betrokkene naar haar land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en de F-kaart van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art. 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstrekken."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van de artikelen 42quater, § 1 en 42quater, § 4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Verzoekster is van oordeel dat art. 42quater, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen NIET VAN TOEPASSING IS omdat verzoekster in aanmerking komt voor toepassing van art. 42 quater, §4, 4° van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Art. 42quater, §4 4° van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt : “[...]”

Verzoekster is van oordeel dat de hier bestreden beslissing dd. 29.08.2013 ten onrechte overgaat tot intrekking van haar verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1 alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Uit de bijgebrachte stukken (stuk 2) wordt het bewijs bijgebracht dat verzoekster het slachtoffer werd van slagen en verwondingen en interfamiliaal geweld, haar toegebracht door haar partner K. C. voornoemd, met dewelke zij een verklaring van wettelijke samenwoning had afgelegd; verzoekster heeft hiervoor strafklacht neergelegd op 06.03.2013 bij de Politiezone Hazodi;

Dat het openbaar Ministerie desbetreffend nog geen uitspraak heeft gedaan; dat alleszins door verzoekster het bewijs wordt geleverd dat zij tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek

Dat derhalve dient besloten te worden dat verzoekster ook in aanmerking komt voor toepassing van art. 42 quater, § 4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op basis waarvan haar verblijfsdossier GEEN intrekking van haar verblijfsrecht rechtvaardigt overeenkomstig art. 42quater, §1 alinea 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet terwijl deze niet van toepassing was op de situatie van verzoekster daar zij voldoet aan de voorwaarden van § 4, 4° van ditzelfde artikel zodat de bestreden beslissing artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, minstens de zorgvuldigheidsplicht schendt doordat verweerder op geen enkele wijze is nagegaan of verzoekster voldeed aan de voorwaarden van de uitzonderingsbepaling, terwijl hij op de hoogte was - of diende te zijn - van het feit dat verzoekster het slachtoffer is van partnergeweld; Met de verklaringen van verzoekster werd totaal geen rekening gehouden; Het eerste middel is ernstig en gegrond.”

Verzoekster voert de schending aan van artikel 42quater, § 4, 4° in samenlezing met artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4° bedoelde geval niet van toepassing :

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek

En voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4 tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico 's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet;

Verzoekster verwijst in haar middel naar de stukken die ze bij haar verzoekschrift heeft gevoegd teneinde het bewijs aan te brengen dat zij het slachtoffer werd van slagen en verwondingen en intrafamiliaal geweld door haar voormalige partner K.C. Zij meent bijgevolg dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet, daar het niet van toepassing was. Ze verwijst tevens naar de zorgvuldigheidsplicht en meent dat verweerder op de hoogte was “of diende te zijn” van het feit dat zij slachtoffer was van partnergeweld.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het kader van het socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42quater van de vreemdelingenwet door verweerder werd uitgenodigd om alle nuttige documenten over te maken aangaande haar leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en bindingen met haar land van oorsprong. Verzoekster heeft hierop de volgende stukken overgemaakt: diploma uit Oekraïne van universitair onderwijs, bewijs van

stage gevolgd in Oekraïne, erkenningsaanvraag van haar universitair diploma, attest van integratiecursus, attest van het ziekenfonds, bewijs van lessen Nederlandse taal en deelcertificaten, attest van inburgering, loopbaanattest, CV, arbeidsovereenkomsten met bijlagen en loonfiches. Nergens blijkt dat verzoekster hier melding heeft gemaakt van het partnergeweld. Ook in het verslag van samenwonen of van gezamenlijke vestiging van 11 mei 2013 wordt geen melding gemaakt van partnergeweld.

Daar niet is aangetoond dat de strafklacht die verzoekster tegen haar voormalige partner heeft ingediend aan verweerder werd overgemaakt voor de bestreden beslissing terwijl haar daartoe de mogelijkheid werd geboden, kan hiermee geen rekening worden gehouden. De Raad is er immers toe gehouden bij zijn wettigheidstoets zich te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing en de bestreden beslissing te beoordelen in functie van alle elementen die op dat ogenblik door verweerder gekend waren. *In casu* is niet aangetoond dat verweerder op de hoogte was of diende te zijn van het feit dat er zich geweld in het koppel afspeelt, noch kan verzoekster dienstig aanvoeren dat met haar verklaringen totaal geen rekening zou gehouden zijn. Evenmin kan verzoekster voorhouden dat verweerder niet zorgvuldig te werk is gegaan, nu haar uitdrukkelijk door verweerder werd gevraagd om in het kader van een onderzoek van haar dossier over de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht alle nuttige documenten over te maken waaronder documenten betreffende de gezinssituatie.

Een schending van artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet noch van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur met name van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

De bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie dd. 29.08.2013 is genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

a. Algemeen

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is sedert 1 januari 1992 in werking getreden ; zij bepaalt dat alle eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden ;

De hier bestreden beslissing is naar luid van artikel 1 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet een "bestuurshandeling" , zijnde "een eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur";

Daarenboven is de bestreden beslissing tevens genomen in strijd met het gegeven dat elke administratieve beslissing dient gedragen te worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn;

Krachtens artikel 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet houdt de uitdrukkelijke motivering de verplichting in om in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de motivering ten grondslag liggen; de motivering moet tevens afdoende zijn;

2.1. "... de juridische en feitelijke overwegingen..."

De aanduiding van de juridische overwegingen betekent dat de motivering de juridische regels aangeeft die worden toegepast, bijvoorbeeld de toepasselijke bepaling van de wet, decreet, besluit of verordening;

De aanduiding van de feitelijke overwegingen houdt in dat de precieze, concrete feitelijke gegevens worden aangeduid waarom, in het licht van de aangehaalde juridische regels, de beslissing werd genomen.

2.2. "... moeten in de akte worden opgenomen..."

Verzoekers zouden als bestuurde in de akte zelf de motieven van de beslissing moeten kunnen achterhalen, zonder dat zij het administratieve dossier hoeft in te kijken; dat is de kern van de uitdrukkelijke motiveringsplicht;

Verzoekers kunnen evenwel niet te weten komen op basis van de inhoud van welke akte of wet zij in strijd is en het grondgebied zou dienen te verlaten;

2.3. "... en dit op een afdoende wijze ..."

Met het begrip "afdoende" wordt ook de draagkrachtvereiste van de motivering tot uitdrukking gebracht : De draagkrachtvereiste van de motivering houdt in dat de redenering die tot de beslissing heeft geleid niet alleen uitdrukkelijk moet vermeld worden, maar dat ze bovendien sluitend moet zijn, quod non in casu;

Dat de bestreden beslissing dd. 29.08.2013 niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 2 en 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7681, R.v.St., 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, R.v.St. 23.11.1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De beslissing hier bestreden beslissing werd foutief en slechts lichtzinnig gemotiveerd. (cfr. de uitgebreide argumentatie SUBI) De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding; dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak; dat gelet op het voorgaande er allerminst zorgvuldig te werk is gegaan;

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)';

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St. REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-1982, 36, met noot LAMBRECHTS, W.);

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht; Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-1985, 946) -(LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43);

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen:

b. In concreto

In casu kan worden vastgesteld dat de staatssecretaris een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoekster inhoudt, met name een beëindiging van het verblijfsrecht;

Uit het administratief dossier zal tevens blijken dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op de hoogte was van het partnergeweld opzichts van verzoekster;

Rekening houdende met de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de staatssecretaris met de nodige zorgvuldigheid de beslissing voor te bereiden alvorens tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan, quod non in casu;

Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt, quod non in casu;

Dit houdt in dat verweerder niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht, zoals wordt bepaald in de eerste paragraaf van artikel Alquater van de Vreemdelingenwet, maar tevens dient hij na te gaan of verzoekster niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen;

Met de verklaringen van verzoekster desbetreffend wordt totaal geen rekening gehouden;

Alleszins beschikte de gemachtigde van de staatssecretaris over sterke aanwijzingen dat verzoekster in aanmerking zou kunnen komen voor de toepassing van de uitzondering voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet; Verwerende partij is zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen; Het tweede middel is ernstig en gegrond. Dat vermits beide middelen ernstig zijn, verzoekster dienvolgens de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 29.08.2013 van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie te vernietigen en te schorsen ;"

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen,

zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoekster beweert dat de feitelijke en juridische overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet zouden zijn weergegeven. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat als juridische grondslag duidelijk verwezen wordt naar artikel 42^{quater}, § 1, 4° alsook artikel 40bis, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voor de beslissing aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Vervolgens is duidelijk aangegeven dat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd en dat de door verzoekster voorgelegde documenten in het kader van het socio-economisch onderzoek (bewijs van werk als arbeidster, bewijs van hoger onderwijs, bewijzen van inburgering, bewijs van cursussen Nederlands, culturele integratie, etc.) onvoldoende zijn om aan te tonen dat een terugkeer naar haar herkomstland op enige manier schadelijk zou zijn voor verzoekster. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekster aanvoert dat geen feitelijke en juridische overwegingen zouden zijn weergegeven in de bestreden beslissing;

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekster betwist niet dat de wettelijke samenwoning op 2 april 2013 werd beëindigd.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing foutief en slechts lichtzinnig werd gemotiveerd.

Verzoekster voert tevens een schending van de zorgvuldigheidsplicht aan en waarbij ze erop wijst dat een correcte feitenvinding impliceert dat de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen worden

gevraagd of de gelegenheid wordt gegeven stukken over te leggen, zodat na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing kan worden genomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Opnieuw herhaalt verzoekster dat uit het administratief dossier zou blijken dat verweerder op de hoogte was van het partnergeweld ten aanzien van verzoekster. Zij meent dat de gemachtigde niet met de nodige zorgvuldigheid de beslissing heeft voorbereid, noch deze zorgvuldigheidsverplichting met de nodige ernst ter harte heeft genomen. Opnieuw meent zij dat met de verklaringen van verzoekster geen rekening werd gehouden, ondanks de sterke aanwijzingen waarover hij zou beschikt hebben voor de toepassing van artikel 42*quater*, § 4, 4° van de vreemdelingenwet.

Dienaangaande kan de Raad volstaan met een verwijzing naar wat *supra* werd uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel. Verweerder heeft verzoekster wel degelijk de kans gegeven om haar situatie aangaande vermeend partnergeweld voor te leggen. Hij heeft haar direct en persoonlijk uitgenodigd om in het kader van het socio-economisch onderzoek elementen voor te leggen aangaande onder meer haar gezinssituatie. Verzoekster heeft tal van stukken overgemaakt, maar heeft nagelaten haar strafrechtelijke klacht tegen haar voormalige partner ten nutte te maken, dus voor de bestreden beslissing, aan verweerder over te maken. Nochtans dateert de bestreden beslissing van 29 augustus 2013 en haar klacht van 6 maart 2013. Verzoekster heeft bijgevolg zelf nagelaten de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om deze klacht aan verweerder over te maken voorafgaandelijk aan het verzoekschrift.

Dat er bijgevolg ernstige aanwijzingen zouden zijn in het administratief dossier dat verzoekster onder de uitzonderingsbepaling van artikel 42*quater*, § 4, 4° van de vreemdelingenwet is niet dienstig aangevoerd. Daar er geen verklaringen van verzoekster waren in de zin van partnergeweld, kon verweerder er ook geenszins rekening mee houden.

Op grond van de voorgelegde stukken stelt verweerder in de bestreden beslissing op een gemotiveerde wijze vast dat verzoekster niet langer aan de voorwaarden van artikel 40*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet voldoet.

Het was geenszins onredelijk van verweerder om op het ogenblik van de bestreden beslissing, op basis van de toen aan hem voorgelegde gegevens tot de beoordeling te komen dat verzoekster niet langer voldoet aan de vereiste verblijfsvoorwaarden en een einde te stellen aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42*quater*, § 1, 4° van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU